

Ihmeipäivät

Mudassa

Syksyisen koulupäivän jälkeen Saara ja Viivi menivät läheiseen leikkipuistoon. Puistossa oli hauskeempaa kuin yksin kotona, joten monet Saaran koulukavereista viettivät iltapäiviään siellä. Ilma oli vihdoinkin kirkastunut aamupäivän sateiden jälkeen, ja tytöt olivat ulkona leikkimässä.

”Saara ja Viivi, mennään keinumaan!”, rinnakkaisluokkalainen Elli pyysi.

”Mennään vaan”, tytöt myöntivät.

Kaikki kolme juoksivat keinuille. Keinuja oli vain kaksi, joten Saaran piti hitaimpana odottaa vuoroaan.

”Saara kiltti, anna meille vauhtia!”, Elli ja Viivi mankuivat. ”Pliiide!”

”No hyvä on”, Saara huokasi.

Hän keskittyi - ja alkoi mielikuvitella. Ripset kasvoivat ja levenivät nopeasti suuriksi viuhkoiksi, jotka alkoivat lyödä ilmaa läiskähdellen. Voimakkaat tuulenpuuskat saivat Viivin ja Ellin keinut nytkähtelemään.

Tuuli tarttui Ellin selkään ja työnsi häntä eteenpäin. Elli lähti liikkeelle, mutta keinu ei, ja Elli tömähti maahan. ”Odota, odota!”, Elli huusi ja kiipesi nopeasti uudelleen keinuun. ”Nyt mä pidän paremmin kiinni”, hän lupasi.

Saara jatkoi räpyttämistään. Pikkuhiljaa Viivin ja Ellin keinut alkoivat saada vauhtia. Yhä nopeammin ja ylemmäs. Vuororäpytyksin Saara puski tuulella kumpaakin kaveriaan yhä korkeammalle.

Saaraa ärsytti. Hän ei halunnut olla ikuinen vauhdinantaja. Miksei kukaan koskaan antanut hänelle vauhtia? Jos Saara halusi kovat vauhdit, hän joutui punnertamaan ne itse hirveällä työllä. Saara mietti, kenellä olisi sellainen supervoima, joka voisi auttaa häntäkin joskus saamaan superkovat vauhdit.

”Saara, nyt riittää”, Viivi ja Elli hihkuivat. Mutta Saara oli syventynyt mietteisiinsä, eikä kuullut. ”Saara! Ei enää!”, Elli aneli.

Saara jatkoi räpyttämistään. *Jonne!*, Saara keksi. Jonne voisi varmaan pitkällä käsillään työntää hänet huippukorkealle! Saara näki jo mielessään, miten hän viilettäisi keinussa korkeuksiin. Miten jalat hipoisivat puunlatvoja ja mahasta kutittaisi. Hän hymyili itsekseen.

”Lopeta Saara, LOPETA!”, Elli ja Viivi kiljuivat yhdestä suusta.

Tytöt puristivat hädissään keinun ketjuja ja yrittivät kaikkensa pysyäkseen kyydissä keinujen tempoillessa ja nykiessä heidän allaan kuin villihevoset.

Saara hätkähti ja lopetti räpyttämisen - mutta liian myöhään. Ellin ote kirposi ja hän lähti loistavassa kaaressa lentoon - joka päättyi suoraan naama edellä pehmeään mutakuoppaan.

Plörts.

”Anteeksi, anteeksi, sori-sori-sori! Ei ollut tarkoitus!”, Saara huusi ja juoksi Ellin luo. ”Sattuiko?”, hän kysyi huolissaan.

”Mmm-blub-blub-blrr”, kuului mudasta. Ellistä näkyi vain takaraivo ja selkä.

”Mitä?”, Saara kumartui lähemmäs. ”Onks kaikki hyvin?”

”No EI!”, Elli nosti päänsä mudasta ja huusi.

Hitaasti Elli hilasi itsensä ensin käsien varaan, ja sitten kokonaan pystyyn. Hän seiso i Saaran edessä vihasta puhkuen. Ellin naama oli kuin iso, valuva mutapaakku, jolla oli kipinöivät silmät ja pörröiset, vaaleanruskeat hiukset. Hänen vaatteistaan tippui tasaiseen tahtiin mutaklönttejä alas lammikkoon.

Plip. Plop. Plip. Plap.

Saara alkoi hihittää.

”Älä naura!”, Elli tulistui. Hän suuttui niin, että muta kuivui hetkessä hänen punaisena kiehuvalle naamalleen. Saara näki, miten raivosta tykyttävät otsasuonet koputtivat mutanaamioon reikiä. Hän ei voinut enää pidätellä räkätystään. Saara vaipui kaksinkerroin maahan nauraen.

”Mä sanoin, että lopeta!”, Elli huusi ja lähti tulemaan Saaraa kohti.

Saara lähti nopeasti karkuun. ”Mä pyysin jo anteeksi! Se oli vahinko! Onneksi sua ei sattunut!”, Saara käkätti juostessaan.

Pakoyritys loppui lyhyeen. Elli oli nopea ja hän saavutti hetkessä nauraen hoipertelevan Saaran.

Elli käänsi Saaran ympäri - ja nappasi hänet tiukkaan kokovartalohalaukseen.

”Eiii!”, oli Saaran vuoro kiljua.

Mutta tietenkään Elli ei päästänyt irti. Päinvastoin! Hän painautui yhä tiukemmin Saaraa vasten ja hieroi kiemurrellen mudan Saaraan hitaasti ja huolellisesti. Saara yritti pyristellä vastaan. Hän tunsi, miten märkä muta imeytyi vaatteiden läpi iholle. *Yyh.*

”Vieläkö naurattaa?”, Elli kysyi lopetettuaan. Hän piti vieläkin Saaraa tiukasti otteessaan ja tytöt katselivat toisiaan nenänpäät vastakkain.

Sitten he purskahtivat molemmat nauruun.